

Sygn. akt IV U 165/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 30 listopada 2012 roku nr (...)

w sprawie T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość świadczenia

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się T. B. od dnia 14 listopada 2012 roku prawo do przeliczenia emerytury przy uwzględnieniu w przyjętej przez organ rentowy wysokości wynagrodzenia kwot dodatku funkcyjnego po 500 zł miesięcznie za miesiące kwiecień i maj 1972 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)w T.;
2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 165/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 5 czerwca 2013 r.

Decyzją z dnia 30 listopada 2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 listopada 2012 r., odmówił T. B. przeliczenia emerytury, podnosząc, że podstawa wymiaru świadczenia ustalona została prawidłowo według najkorzystniejszego wariantu,

tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 100,02%. Organ rentowy zauważył przy tym, że do ustalenia kwot wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia ubezpieczonego

w Przedsiębiorstwie (...)w W. Oddział

w T. za lata 1969-1975 przyjął wynikające z angażu z dnia 30 stycznia 1969 r. wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 3.000,00 zł miesięcznie. Nie uwzględnił natomiast określonej w piśmie zakładu pracy z dnia 29 maja 1972 r. kwoty dodatku w wysokości

500,00 zł, gdyż w piśmie tym nie podano okresu, na jaki dodatek ten został ubezpieczonemu przyznany.

Odwołanie od tej decyzji wniosł T. B., domagając się przeliczenia należnej mu emerytury. W uzasadnieniu odwołujący zarzucił, że organ rentowy błędnie określił wysokość podstawy wymiaru świadczenia, przyjmując, że jego wynagrodzenie za lata

1969 r.-1975 wynosi jedynie 3.000,00. W piśmie z dnia 29 kwietnia 1972 r. wskazano bowiem, że wynagrodzenie to zwiększa się o kwotę dodatku w wysokości 500,00 zł miesięcznie. Jego wynagrodzenie wynosić więc powinno 3.500,00 zł. Na rozprawie w dniu

15 marca 2013 r. odwołujący oświadczył, że podtrzymuje odwołanie i domaga się przeliczenia emerytury z uwzględnieniem od 1 kwietnia 1972 r. do 1977 r. kwoty 500,00 zł

z tytułu wypłacanego mu dodatku za dodatkowe pełnienie funkcji referenta przeciwpożarowego (k. 17).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący T. B. urodził się (...)r.

Od 1 czerwca 1950 r. do 31 sierpnia 1950 r. odwołujący był zatrudniony w Zakładach (...)w T.w charakterze pracownika umysłowego, od 3 lipca

1951 r. do 30 czerwca 1952 r. w Hucie(...)

w S. na stanowisku technologa, od 1 lipca 1952 r. do 22 grudnia 1959 r.

w Zakładach (...)w T. na stanowisku kierownika magazynu, od 15 marca 1960 r. do 2 lutego 1968 r. w (...)Zakładach (...)

w T. (wcześniej w (...)Zakładach (...)

w T. przejętych z dniem 1 stycznia 1965 r. przez (...)Zakłady (...)w B.), najpierw na stanowisku starszego mechanika, a następnie kierownika warsztatu mechanicznego, zaś od 3 lutego 1968 r. do 31 maja 1978 r.

w Przedsiębiorstwie (...)w W. Oddział

w T., ostatnio na stanowisku referenta ds. zaopatrzenia. W okresie od 1 czerwca 1978 r. do 30 września 1982 r. odwołujący prowadził zakład rzemieślniczy, zajmując się ślusarstwem produkcyjnym.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia: 12.02.1977 r., 31.05.1978 r., 04.05.1990 r. i 07.07.1993 r.- k. 6, 17, 54, 142 akt ZUS,
- zaświadczenia z dnia: 25.01.1968 r. i 20.02.1990 r.- k. 5, 6 akt ZUS,
- opinia z dnia 06.02.1968 r.- k. 136 akt ZUS,
- legitymacja ubezpieczeniowa- k. 47 akt ZUS,

Decyzją z dnia 5 października 1992 r. ZUS Oddział w T. przyznał odwołującemu od dnia 1 marca 1992 r. rentę inwalidzką według II grupy inwalidów. Podstawę ustalenia wysokości świadczenia stanowiło wynagrodzenie wnioskodawcy będące podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 3 lat, tj. od stycznia 1986 r. do grudnia 1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty po jego przeliczeniu decyzją ZUS Oddział w T. z dnia 25 października 1992 r. ustalono na poziomie 68,34%. Do wyliczenia świadczenia uwzględniono odwołującemu 37 lat okresów składkowych.

dowód:

- decyzje ZUS z dnia: 05.10.1992 r. i 25.10.1992 r.- k. 50, 52 akt ZUS,

Decyzją z dnia 9 marca 1998 r. ZUS Oddział w T. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 marca 1998 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku. Do obliczenia wysokości tego świadczenia przyjął dotychczasową podstawę wymiaru renty

w wysokości uwzględniającej waloryzację. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono odwołującemu 37 lat i 2 miesiące okresów składkowych.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 09.03.1998 r.- k. 82-84 akt ZUS,

W dniu 18 sierpnia 2011 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przeliczenie emerytury, przedkładając dokumentację kadrowo- płacową, tj. druki Rp-7 za lata 1951-1952 oraz 1977-1978, zaświadczenie o wysokości pobieranego zasiłku dla bezrobotnych w latach 1990-1992, kartoteki zarobkowe o wysokości otrzymanego wynagrodzenia w okresie od 1976 r. do 1977 r. wraz z kartoteką zasiłkową za lata 1975-1976, jak również dokumentację osobową i angaże. Decyzją z dnia 16 września 2011 r. ZUS Oddział w T. dokonał przeliczenia od dnia 1 sierpnia 2011 r., tj. od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek, należną T. B. emeryturę. Do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 57,74%. Podstawa wymiaru świadczenia, obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 1.182,77 zł, wyniosła 682,93 zł, zaś po waloryzacji od 1 marca 2010 r.- 1.223,28 zł, a od 1 marca 2011 r.- 1.261,20 zł. Od 1 listopada 2011 r. wysokość świadczenia do wypłaty została ustalona na poziomie 1.146,67 zł miesięcznie. Ustalając podstawę wymiaru świadczenia organ rentowy uwzględnił znajdujące się w aktach sprawy karty zarobkowe ubezpieczonego za lata 1976-1977 oraz karty zasiłkowe za lata 1975-1976. Za okresy pracy, za które brak było udokumentowanych wynagrodzeń ubezpieczonego, organ rentowy przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił T. B. 36 lat i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych. Decyzja powyższa została zaskarżona przez odwołującego odwołaniem.

dowód:

- wniosek z dnia 18.08.2011 r. wraz z załącznikami- k. 130-151 akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 16.09.2011 r.- k. 181 akt ZUS,

W związku z przedłożeniem przez odwołującego organowi rentowemu dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1957-1959 z dnia 19 października 2011 r., zaświadczenia o wysokości zarobków za lata 1957-1958 z dnia 14 października 2011 r. oraz angaży z 1957 i 1958 r., decyzją z dnia 17 listopada 2011 r. ZUS Oddział w T. dokonał przeliczenia od dnia 1 sierpnia 2011 r., tj. od daty przeliczenia świadczenia, należną T. B. emeryturę. Do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 1951-1952, 1956, 1962-1968, 1971, 1976-1981, 1986-1988, ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 67,51%. Podstawa wymiaru świadczenia, obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 1.182,77 zł, wyniosła 798,49 zł, zaś po waloryzacji od 1 marca 2010 r.- 1.430,29 zł, a od 1 marca 2011 r.- 1.474,63 zł. Od 1 stycznia 2012 r. wysokość emerytury do wypłaty ustalono na poziomie 1.230,16 zł miesięcznie. Do wyliczenia świadczenia organ rentowy uwzględnił odwołującemu 36 lat i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych.

dowód:

- dokumentacja kadrowo- pracownicza- k. 184-187 akt ZUS,

- decyzja ZUS z dnia 17.11.2011 r.- k. 190-195 akt ZUS,

Wyrokiem z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt IV U 950/11, Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił zaskarżoną decyzję ZUS Oddział w T. z dnia 16 września 2011 roku w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do przeliczenia emerytury od dnia 1 sierpnia

2011 r. przy uwzględnieniu za okres zatrudnienia w (...)Zakładach (...)tj. od 1 stycznia 1967 r. do 2 marca 1968 r., wynagrodzenia w kwocie 2.900,00 zł miesięcznie, za lata 1955-1956 i za rok 1957 wynagrodzenia wynikającego z treści zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 21 grudnia 2011 r., z ustaleniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia w wysokości 78,03%- oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Z dniem 19 czerwca 2012 r. wyrok powyższy stał się prawomocny. Orzeczenie to zostało zrealizowane decyzją ZUS Oddział w T. z dnia 5 lipca 2012 r.

dowód:

- wyrok SO w Tarnowie z dnia 07.03.2012 r., sygn. akt IV U 950/11- k. 249 akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 05.07.2012 r.- k. 259 akt ZUS,

Decyzją z dnia 31 lipca 2012 r. ZUS Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku odwołującego z dnia 20 lutego 2012 r., ponownie przeliczył należną mu emeryturę od

1 lutego 2012 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 1952, 1955-1959, 1967, 1969-1979 oraz 1986-1987, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 100,02%. Podstawa wymiaru świadczenia, obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 1.182,77 zł, wyniosła 1.183,01 zł, zaś po waloryzacji od 1 marca 2011 r.- 2.184,76 zł, a od 1 marca 2012 r.- 2.283,07 zł. Od 1 października 2012 r. wysokość świadczenia do wypłaty ustalono na poziomie 1.572,10 zł miesięcznie. Wyliczając podstawę wymiaru emerytury za lata 1969-1975 organ rentowy uwzględnił odwołującemu wynagrodzenie wynikające z angażu z dnia 30 stycznia 1969 r., wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...)w W. Oddział w T., określającego wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego od 1 lutego 1969 r. na stanowisku starszego technologa w kwocie 3.000,00 zł miesięcznie. Nie uwzględnił natomiast kwot dodatku funkcyjnego w wysokości 500,00 zł, przyznanego odwołującemu pismem z dnia 29 maja 1972 r. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął 36 lat i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 31.07.2012 r.- k. 280 akt ZUS,
- angaż z dnia 30.01.1969 r.- k. 261 akt ZUS,

W piśmie z dnia 29 maja 1972 r., znak:(...), skierowanym do T. B.Dyrektor Przedsiębiorstwa (...)w W. poinformował pracownika o tym, że za dodatkowe pełnienie funkcji referenta przeciwpożarowego od dnia 1 kwietnia 1972 r. przyznaje mu dodatek w wysokości 500,00 zł miesięcznie.

dowód:

- pismo z dnia 29.05.1972 r.- k. 263 akt ZUS,

W dniu 14 listopada 2012 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego o ponowne przeliczenie emerytury, zarzucając, że ZUS zaniżył wysokość jego zarobków za lata 1969-1975. Decyzją z dnia 30 listopada 2012 r. organ rentowy odmówił

wnioskodawcy przeliczenia świadczenia, podnosząc, że podstawa wymiaru emerytury ustalona została prawidłowo według najkorzystniejszego wariantu, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 100,02%. Organ rentowy zauważył przy tym, że do ustalenia kwot wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...)w W. Oddział w T. za lata 1969-1975 przyjął wynikające z angażu z dnia 30 stycznia 1969 r. wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 3.000,00 zł miesięcznie. Nie uwzględnił natomiast określonej w piśmie zakładu pracy z dnia 29 maja 1972 r. kwoty dodatku w wysokości 500,00 zł, gdyż w piśmie tym nie podano okresu, na jaki dodatek ten został ubezpieczonemu przyznany.

dowód:

- wniosek z dnia 14.11.2012 r.- k. 284 akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 30.11.2012 r.- k. 287 akt ZUS,

W związku z zarządzeniem, że za zakład pracy musi ktoś odpowiadać odwołujący został wyznaczony w Przedsiębiorstwie (...)

w W. Oddział w T. do pełnienia dodatkowej funkcji referenta przeciwpożarowego. Dodatkowa funkcja wiązała się z wydłużonym czasem pracy i ciągłą gotowością do pracy. W tym celu założono odwołującemu telefon służbowy. Funkcję tę ubezpieczony pełnił od 1 kwietnia 1972 r. W związku z tym, w piśmie z dnia 29 maja 1972 r. poinformowano go o przyznaniu dodatku do wynagrodzenia w wysokości 500,00 zł, niezależnie od pobieranej pensji. Na karcie zarobkowej przedłożonej w toku postępowania przez (...)Sp. z o.o. w W. za lata 1976-1977 nie uwidoczniiono dodatku w wysokości 500,00 zł.

dowód:

- pismo z dnia 29.05.1972 r.- k. 263 akt ZUS,
- karta zarobkowa za lata 1976-1977,
- zeznania odwołującego T. B.- 00:06:05-00:10:24,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Zeznaniom odwołującego T. B. Sąd przyznał walor wiarygodności w całości. Zeznania te zasługiwały na wiarę, gdyż były jasne, wewnętrznie spójne, a przy tym przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 30 listopada 2012 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie odwołujący T. B. domagał się przeliczenia emerytury z uwzględnieniem od 1 kwietnia 1972 r. do 1977 r. kwoty 500,00 zł z tytułu wypłacanego mu dodatku za dodatkowe pełnienie funkcji referenta przeciwpożarowego.

W tym czasie odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddział w T. na stanowisku referenta ds. zaopatrzenia.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego: 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176, 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wprowadzenie od dnia 1 stycznia 1999 r. opcji ustalania podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o dowolnie wybrane 20 lat oznaczało możliwość korzystniejszego ukształtowania prawa do świadczeń. W praktyce zrodził się jednak problem udowodnienia wysokości składników wynagrodzeń uzyskiwanych w bardziej odległym czasie (np. w zakładach pracy, które już nie istnieją, względnie nie dysponują dokumentacją płacową z danych lat).

Obecnie środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Jak wynika z § 22 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: 1) legitymacja ubezpieczeniowa; 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W § 28 ust. 1 wskazano natomiast, że środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami. Nie mają więc zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów (por. wyroki SN: z dnia 7 grudnia 2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283, z dnia 14 czerwca 2006 r.,

I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257, z dnia 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342 i z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Warto również zauważyć, że w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim jednak wypadku uwzględnić można tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można zatem ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego.

W niniejszej sprawie odwołujący dysponował tylko jednym dokumentem, w którym wymieniono dodatkowy składnik wynagrodzenia w postaci dodatku w wysokości 500,00 zł za pełnienie funkcji referenta przeciwpożarowego w postaci pisma Przedsiębiorstwa (...)w W. Oddział w T. z dnia 29 maja 1972 r.

Z treści tego pisma wynika, że za dodatkowe pełnienie funkcji referenta przeciwpożarowego od dnia 1 kwietnia 1972 r. przyznano odwołującemu dodatek w wysokości 500,00 zł miesięcznie.

Poza tym pismem, w żadnym innym dokumencie znajdującym się w aktach sprawy nie wspomniano o dodatku w wysokości 500,00 zł.

Mając to na uwadze, na podstawie treści pisma z dnia 29 maja 1972 r. Sąd uznał, że dodatek taki został wypłacony odwołującemu jedynie za dwa miesiące, tj. kwiecień i maj 1972 r., skoro taki składnik wynagrodzenia przyznano mu w dniu 29 maja 1972 r. jedynie od dnia 1 kwietnia 1972 r., a odwołujący przyznał, że istotnie dodatkową funkcję referenta przeciwpożarowego pełnił od 1 kwietnia 1972 r.

Brak jest natomiast dowodów na to, że dodatek taki był wypłacany odwołującemu po 29 maja 1972 r., jak i na to przez jaki ewentualnie okres czasu.

Na podstawie przedłożonej w toku postępowania przez(...) w W. kartoteki zarobkowej odwołującego za lata 1976-1977 można jedynie stwierdzić, że dodatek w wysokości 500,00 zł nie przysługiwał mu w tym czasie, ponieważ nie uwidocznił go w kartotece zarobkowej- w której pracodawca wymienił poszczególne składniki wynagrodzenia i potrącenia.

Reasumując, Sąd nie mógł przyjąć, że w okresie od czerwca 1972 r. do 1977 r. odwołującemu przysługiwał dodatek za pełnienie funkcji referenta przeciwpożarowego, gdyż okoliczności tej T. B. nie wykazał, a to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Mało tego, na rozprawie w dniu 5 czerwca 2013 r. odwołujący oświadczył, że poza dokumentacją, którą już przekazał do akt sprawy, nie posiada żadnych innych dokumentów. Tymczasem w postępowaniu sądowym, obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Obowiązujące przepisy procedury cywilnej wymagają zatem, aby strony przedstawiały dowody dla wykazania swoich twierdzeń. Bierność w tym zakresie nie zobowiązuje sądu- poza wyjątkowymi przypadkami- do inicjatywy dowodowej, co zresztą jest tylko jego prawem, nie zaś obowiązkiem, którego zaniedbanie rodziłoby negatywne skutki prawne.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.